

[Anne-Marie Meldgaard]

For pensionister med en ekstra indtægt ud over folkepensionen og ATP, hvad enten det er pensionsopsparing, tjenestemandspension eller renteindtægt, slår de lavere trækprocenter fuldt igennem og forøger værdien af denne opsparing. Det gælder også, selv om en lidt større del af folkepensionen nu er flyttet fra grundbeløbet til pensionstillægget. Det er ingen hemmelighed, at uden ændringen af grundbeløbet ville skattereformen have været endnu dyrere, og her skal man igen huske, at pensionistgruppen allerede har fået 2 mia. kr. ekstra ved reformerne.

Jeg ønsker også at understrege, at ændringen af grundbeløbet ikke skal ses som et skridt på vejen mod en afvikling af folkepensionen. Socialdemokratiet ønsker under ingen omstændigheder at forringe pensionisternes vilkår.

Det kunne måske være rimeligt at bruge ekstra penge, hvis det især var folk, der tabte på reformerne, der fik gavn af dem, men det er ikke tilfældet. De ekstra udgifter for staten ved på ny at forhøje grundbeløbet og nedsætte pensionstillægget ville især gavne familier, der under alle omstændigheder er klare vindere ved reformen. Alligevel må vi konstatere, at det præcis er nedsættelsen af grundbeløbet, der har givet anledning til mest kritik.

Jeg forstår godt, at førtidspensionister, hvis ægtefælle har erhvervsarbejde, i efteråret 1993 kritiserede, at deres pensionsudbetaling blev nedsat, selv om det kun var med 126 kr. om måneden efter skat. Kritikken var især berettiget, hvor ægtefællen var på efterløn eller i arbejde på en lav løn, men ingen skal komme og sige, at regeringen ikke lytter til kritik. Der er rettet op på det ved at give ekstra pensionstillæg til disse familier. Denne forhøjelse udbetales først med marts måneds pension – men bedre sent end aldrig.

Der vil selvfølgelig stadig være familier, hvor pensionisten eller ægtefællen selv har større indtægter, og hvor der fortsat mangler 126 kr. om måneden. I de allerfleste tilfælde vil ægtefællen imidlertid få skattelettelser, der er væsentlig større end de 126 kr., men der er også en lille del af pensionistfamilierne, der får færre penge efter de nye regler, end de ville have fået med videreførelsen af de gamle.

Som sagt drejer det sig om 4 pct. af alle de familier, hvor mindst ét familiemedlem er pen-

sionist. Denne gruppe er kendetegnet ved at have indtægter ud over folke- eller førtidspensionen på mere end 200.000 kr.

Derudover kan nogle pensionister have uforholdsmæssigt store fradrag i forhold til familieindkomsten. Det vil sige, at de tilhører den gruppe, der også uden for pensionistkredsen typisk skal af med lidt mere som følge af skattereformen.

Endelig findes der pensionister over 70 år, der fortsat er i arbejde, og her har regeringen sammen med SF videreført princippet om, at man kun får fuld folkepension, hvis man helt eller delvis er gået på pension.

Jeg vil ikke bortforklare eller undskylde disse konsekvenser, men den sociale balance er i hvert fald i orden, og det overvældende flertal af almindelige pensionister får forbedringer. Det er, hvad vi har lovet, og det er, hvad vi opfylder, og derfor er det ikke sandt, når oppositionen påstår, at vi har lovet, at hver eneste pensionist uanset nok så specielle personlige forhold skulle have flere penge på grund af reformen. Der er fra starten i udspillet »Ny kurs mod bedre tider« gjort nøje rede for virkningerne.

En skattereform skal selvfølgelig være økonomisk ansvarlig, den skal også være retfærdig, og jeg mener, at denne reform lægger op til begge dele. Pengene fosser ikke ud af statskassen, og de få grupper, der får mindre ud af reformen, har helt særlige økonomiske forhold. Jeg er fuldstændig sikker på, at man var kommet til samme erkendelse i den forrige regering, hvis den havde taget mod til sig og faktisk havde gennemført en skattereform med både lavere trækprocenter og den såkaldte bruttoficering af pensionerne.

Det sidste var der som bekendt allerede i 1990 tæt ved at være enighed om mellem Socialdemokratiet og den daværende KVR-regering. Også derfor forekommer VK-partiernes angreb på reformerne så rædselsfuldt usaglige. Det gælder så meget mere, når man husker, hvordan borgerlige regeringer gang på gang foreslog besparelser, der ramte pensionisterne. Heldigvis formåede Socialdemokratiet i langt de fleste tilfælde at forhindre sådanne forringelser, og nu er kendsgerningen den, at denne regering i 1994 har givet større reelle forbedringer til pensionisterne, end det tidligere er sket i noget enkelt år.